

Posudek na bakalářskou práci Denisy Koubové

Autorka si zvolila zajímavé téma: romány a povídky Miloše Urbana z hlediska narativních kategorií. Urbanovo dílo je k tomu vhodné, protože narativní modely se často opakují a variují. Denisa Koubová si zvolila dvě naratologická díla, z nichž vychází a jimiž poměřuje Urbanovy prozaické texty, Rimmon-Kenanovou a Chatmana. Ale pracuje i s další sekundární literaturou, Doleželem, Kubíčkem, Hodrovou aj. To je určitě pozitivum práce. Za přínosné považuju třídění Urbanových postav do kategorií, dále postřehy o jménech Urbanových postav (možná by se daly i doplnit: např. Josef a Marie snad odkazují k novozákonní dvojici, Arco může být narážka na stejnojmennou pražskou kavárnu nebo na nakladatelství Argo, Tomáš Mor na Thomase Mora...), poznámky o času (neshody tempa textu a příběhu), o nespolehlivém vypravěči.

Role oponenta mě však nutí k připomínkám. Je jich poměrně dost. V textu práce jsou formální chyby a přehlédnutí, např. chybí čárky na s. 26 dole, 36 nahoře, 41 uprostřed, 42 dole, 48 nahoře, 52 nahoře, 73 nahoře; zaměňuje se peripetie a periferie, namísto poznaly má být poznali, Přemyslovského přemyslovského, na s. 20 dole jsou ve dvou větách dvě chyby aj. Místy ve větách chybí slovo nebo více slov: „napětím, které je z větší části způsobeno odsunutím hastrmana“ (odkud kam?); „v rámci celého Urbanova kontextu“ (kontextu jeho díla); „Vražednou zbraní je obvykle luk, často však zapojuje i svou fantazii“. Podobně s. 30 uprostřed, 35 nahoře. Stylisticky neobratná je věta „mohli bychom vliv události vidět i v Poslední tečce nad Rukopisy, která zde působila na Marii“, do odborného stylu nepatří užívání dativu typu „druhá část knihy nám ukazuje“. Někdy se mi zdá, že za nepřesností stylu je nepřesnost uvažování: „V Hastrmanovi se tyto prvky objevují trochu jiným způsobem. Nenacházíme je tolik v knize jako ve vlivu na čtenáře.“ (21) „V případě, že se nad jméno více zamyslíme, prohlubuje se v díle pocit chaosu...“ (37) Tady není jasná hranice mezi textem díla a jeho interpretací. Na s. 24: „dojem, který nazýváme postava“. I když je postava konstrukt, je to dojem? Na s. 23 je podkapitola (parafráze Rimmon-Kenanové) „existenciální problém postavy“. Myslím, že Rimmon-Kenanová míní způsoby existence postavy, existenciální znamená něco jiného. Lze označit 18. století jako romantické (s. 22)? Nebylo spíš osvícenské? Nejasně působí tvrzení „Autor se přímo hlásí ke spisovatelům E. A. Poeovi, K. J. Erbenovi a Eichendorffovi, jejichž stylu se drží.“ (22) Tito autoři psali styly značně divergentními, pokud opravdu Urban imituje jejich styly, bylo by to třeba více objasnit. Některá srovnání (na s. 20 a 29) působí nahodile a také by bylo třeba vysvětlit podrobněji shody a rozdíly mezi Čapkovým a Urbanovým fikčním světem, mezi funkcí motivu dvojnictví u různých autorů. Výraz „deziluze“ asi není adekvátní pro popisovanou obecnou, až planetární zkázu (s. 20) ani pro šokující scénu líčenou na s. 31.

Zarazilo mě, že autorka práce neuvádí ani jediný odkaz k literatuře věnované Urbanovu dílu. Přitom kromě četných recenzí existují i analytické články (do roku 2009 je uvádí internetová verze Slovníku české literatury po roce 1945) a jistě by se našly i zahraniční ohlasy.

Uvedené připomínky mě vedou k tomu, že nemůžu jako oponent navrhnout lepší známku než dvojku nebo trojku, podle průběhu obhajoby.

16. 6. 2013

Jiří Holý